

РЕШЕНИЕ

№ 24753

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 15.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7361** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 2478 от 25.05.2024 г., постановено по НАХД № 4636/2024 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 24-7332-003186/19.02.2024 г., издадено от Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР, с което на С. Р. П. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за извършено нарушение по чл.50, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл.179, ал.2 вр. ал.1, т.5, предл.4 от ЗДвП.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, обжалва същото. Наведените в жалбата касационни основания са нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът се оплаква, че неправилно районният съд е приел извършено нарушение по ЗДвП, като сочи, че Съдът се е произнесъл при спорна фактическа обстановка. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП. В с.з. касационният жалбоподател се явява, поддържа жалбата и моли за отмяна на съдебния акт.

Ответникът по касация – Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР - не е взел становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

СРС е бил сезиран с жалба против НП № 24-7332-003186/19.02.2024 г. на Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН сер.ГА, № 1169985/06.02.2024 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективирани в акта констатации се свеждат до това, че на 06.02.2024 г., около 21:00 ч С. Р. П. е управлявал лек автомобил „Т. Ц ХР“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Маврони“ ЕООД, в [населено място] по ул.„Голо Бърдо“, с посока на движение от [улица]към [улица], и на кръстовището между ул.„Голо Бърдо“ и [улица], при излизане на път с предимство, обозначено с пътен знак Б-3, не е пропуснал и е предизвикал ПТП с движещия по път с предимство по бул.„Д. Ваучер“ лек автомобил „О. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е наложил оспореното административно наказание на основание чл.179, ал.2 във вр.с ал.1, т.5, предл.4 ЗДвП. Решението е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба против подлежащо на съдебно оспорване наказателно постановление.

В производството пред първата инстанция са изслушани показанията на свидетел-очевидец, които са обсъдени в мотивите на касираното решение. За да потвърди обжалваното НП, районният съд е приел, че същото е издадено от компетентен наказващ орган, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Приел е нарушението за безспорно доказано.

Така постановеното решение е правилно.

На оплакванията на жалбоподателя и настоящ касатор районният съд е отговорил обосновано, като е дал съответно на закона тълкуване на всички спорни въпроси. Изтъкнал е, че жалбоподателят е в нарушение, доколкото е бил длъжен да спре и да осигури предимство на движещия се по път с предимство автомобил, като не е направил всичко възможно да предотврати удара.

Неоснователно касаторът поддържа, че фактическата обстановка в административнонаказателното производство е била установена неправилно. Актосъставителят е съставил две скици на ПТП, които са идентични и доказват нарушението по безспорен начин. На гърба на декларацията, която саморъчно е попълнил на датата на инцидента, касационният жалбоподател е изготвил в графичен своя версия на ПТП, която обаче не се потвърждава нито от съставените скици от контролния орган по движението и от другия участник в произшествието, нито от показанията на последния, разпитан в качеството му на очевидец на случая.

По отношение оплакването, основано на доказателствената тежест в процеса, следва да се има предвид правилото на чл.189, ал.2 ЗДвП, според което редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

Законовата норма размества доказателствената тежест и съгласно нея административнонаказаното лице следва да обори фактическите констатации на АУАН. След като жалбоподателят не е сторил това, правилно районният съд е приел, че констатациите на актосъставителя са верни и правилни.

От процесуалното развитие на делото се налага изводът, че жалбоподателят не се е справил с лежащата върху него доказателствена тежест. При разпределение на същата между страните решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението за Съда да реши делото по същество, като потвърди, измени или отмени НП, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление. Точно такъв е настоящият случай.

Делото е било обявено за решаване при напълно изяснена фактическа обстановка. В случая управлението от касатора автомобил е бил на такова място в кръстовището, че не му е позволило избягване на инцидент при движението. Това е безспорно установено посредством настъпилия в случая резултат, изразяващ се в удар на движещия се по път с предимство автомобил. Първоинстанционният съд е извършил правилна преценка на всички събрани доказателства по делото, в тяхната съвкупност, и в резултат на това правилно е обосновал несъмнен извод за осъществения състав на административно нарушение, като не е допуснал закононарушения при преценката на доказателствата. Правилно СРС е приел, че ПТП е било съпричинено от активните действия на касационния жалбоподател и спрелия в кръстовището от лявата му страна по посоката му движение друг лек автомобил. С последния обаче не е имало ПТП и от двата автомобила, участници в произшествието. Макар този автомобил да е ограничил видимостта на пътя без предимство спрямо санкционирания участник, и видимостта на пътя с предимство спрямо водача на ударения автомобил, това обстоятелство е следвало да бъде възприето от виновния участник и настоящ касационен жалбоподател.

При решаване на спора Съдът правилно е приложил материалния закон. Нормата на чл.50, ал.1 ЗДвП предвижда, че на кръстовище, на което единият от пътищата е сигнализиран като път с предимство, водачите на пътни превозни средства от другите пътища са длъжни да пропуснат пътните превозни средства, които се движат по пътя с предимство. Това свое задължение касационният жалбоподател не е изпълнил, в резултат на което е реализирал ПТП.

Санкционната норма на чл.179, ал.2 ЗДвП предвижда налагане на административно

наказание глоба в размер 200 лв. за лице, което поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал.1 причини пътнотранспортно произшествие, ако деянието не съставлява престъпление. На свой ред нормата на ал.1, т.5, предл.4 от същия нормативен текст сочи като укоримо поведение неспазването на предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението. Всички тези нормативни разпоредби са правилно приложени от първоинстанционния съд в постановения съдебен акт.

Като е приел, че оспореното пред него постановление е законосъобразно и го е потвърдил, Съдът е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран, Съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2478 от 25.05.2024 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 4636/2024 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.